

Toespraak Mariska van Beusichem, Stadspastor Zwolle

Ontschort

Ik ging gekleed in denkbeelden.
In regels.
Wat mij geleerd was,
droeg ik als een schild.
Iets wilde mij raken.
Het kon niet. Het mocht niet.
Het paste niet.
Dacht ik.

Mijn kleed was mijn beschutting.
Ik waande mij veilig.
Ik ging gebaande wegen,
verzekerd
van de goedkeuring
van mensen.
Mijn schaamte
was met een schort bedekt.

Mijn huid was bedekt
met vele lagen.
Iets wilde mij raken.
Het kon niet. Het mocht niet.
Het paste niet.
Dacht ik.
Maar mijn verlangen was gewekt.

Vanaf die dag
leek een onblusbaar vuur
te woeden
in de diepte
van mijn hart.
Mijn kleren prikten
Zij schuurden.
Zij pasten mij niet meer.

Zo ging ik lange tijd.
Mijn gang werd trager.
Mijn stap
verloor aan zekerheid.
Ik zoude mijn kleed
als een last met mij mee.
Vroeger wist ik alles.
Kwamen mensen

bij mij om raad.
Nu wist ik niets meer.

Toen zag ik Jou.
In Je ogen zo'n liefde.
Je blik streelde
door lagen kleren heen
mijn huid.
Het vuur laaide op.
De hitte liet mij geen keus.
Ik wierp mijn kleren
van mij af.

Plotseling begreep ik
Wiens hand
mij al die tijd
had willen raken.
Ik zag
Wie ik had afgeweerd.
Ik probeerde Je tranen
te drogen.

Nu raak Jij mij overal.
Naakt sta ik voor Je
en Jij voor mij.
Ik ben veilig
in Jouw omarming.
Wat ik voel
is licht en ruimte.
Ongekende vreugde.
En liefde.
Een zee van liefde.

Kijk, zeg ik nu.
Dit ben ik.
Soms zie ik verwarring
in de ogen van mensen.
Soms afkeuring.
Maar mijn schort draag ik niet meer.
Ik schaam mij nergens voor.

Mariska van Beusichem